

Bes Ceyskens

VRUCHELOOS

Clavis
YOUNG ADULT

VRUCHELOOS

Bes Ceyssens

VRUCHELOOS

Ander werk van Bes Ceysens bij Clavis

De laatste dans

Bes Ceysens
Vruchteloos
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: toekomst, manipulatie, vruchtbaarheid
NUR 285
ISBN 978 90 448 3811 4
D/2020/4124/042
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Proloog

12 juli 2171

De zomer was een paar weken geleden begonnen, maar daar trok het weer zich niets van aan. Een hevige wind sloeg de regendruppels alle kanten op en liet een huilend, somber geluid achter in de straten.

Dit was het klimaat waar de aarde al jaren aan moest wennen. Hoewel de seizoenen kwamen en gingen, bleef het weer voortdurend druilerig, en vaak raasde een storm langs de ramen. Het leek wel alsof de natuur op die manier wraak nam op alles wat de mens haar had aangedaan.

Een vrouw liep haastig door de koude, regenachtige straten. Ze schulde in haar regenjas en liep voorovergebogen tegen de wind in. Niemand zou haar in deze buurt herkennen, maar toch keek ze bij iedere stap waakzaam om zich heen.

De vrouw was zo op haar hoede dat ze bijna opsprong toen er vlakbij een hoog, jankend geluid klonk. Haar hart bonkte wild tegen haar borstkas en de vrouw schoof langs een betonnen muur van een van de vele verlaten huizen. In een portiek die haar aan het zicht onttrok, keek ze naar het pakketje in haar armen.

‘Rustig maar, kleintje,’ zei ze fluisterend, ‘we zijn er bijna.’ De baby reageerde meteen op het geluid van haar moeders stem.

Het gehuil stopte en veranderde in zacht gekir. Vertederd stak de vrouw haar pink in het mondje, waarop de baby verwoed begon te zuigen. Zo liep de vrouw verder, haar kind tegen zich aan gedrukt.

Ze kende het adres vanbuiten, maar toch keek ze nog een laatste keer op het verfrommelde papiertje uit haar zak. Dat vertelde haar dat ze tot het einde van de straat moest lopen, waar de brede weg uitkwam in een doodlopende steeg. Helemaal achterin, onzichtbaar vanaf de straat, vond de vrouw wat ze zocht. Een aftands gebouw dat ook verlaten leek. De vrouw wist echter zeker dat dat niet het geval was.

Ze klopte hard op de houten deur en wachtte, wel vijf minuten lang. Net toen de moed haar in de schoenen begon te zinken en ze het wilde opgeven, hoorde ze een barse stem. 'Wie is daar?'

'We hadden een afspraak.' De vrouw zorgde ervoor dat haar stem niets verraadde van de angst die door haar heen walste. 'Vrijdag om elf uur. Ik ben er.'

Weer bleef het even stil aan de andere kant van de deur, tot het slot van de grendel werd gehaald. Erachter stond een breedgeschouderde man, gehuld in schaduwen.

'Kom binnen,' grauwde hij, de onvriendelijkheid zelve.

Behoedzaam stapte de vrouw over de drempel en ze wensde meteen dat ze dat niet gedaan had. Hoe grauw het gebouw er vanbuiten ook uitzag, het was niets vergeleken met het interieur. Binnen was het ijskoud, alsof de muren niets tegenhielden van de winterse temperatuur buiten. De lampen leken bijna te doven, waardoor er meer schaduw was dan licht.

'Mevrouw Janssen, neem ik aan?' De vrouw reageerde eerst niet op de valse naam en bleef gealarmeerd rondkijken. 'Mevrouw

Janssen?!' De stem bulderde door het gebouw. Bijna slaakte de vrouw een gil, maar net op tijd slikte ze hem in.

'Ja ... Ik ben mevrouw Janssen.' Ze keek de man voor het eerst aan en ontdekte dat hij licht, sluik haar had, dat half over zijn ogen viel.

'Prima.' De man keek verveeld terug. 'Deze kant op.'

De vrouw werd door verschillende gangen geleid en ze kwamen in een ruimte achteraan in het gebouw. Daar stond een tweede man, die nieuwsgierig opkeek toen hij het tweetal zag binnenkomen.

Hoewel deze nieuwe vreemdeling niet zo breed en groot was als de eerste, joeg hij de vrouw de stuipen op het lijf. Hij had staalblauwe ogen en een ratachtige glimlach, waarmee hij haar kwam begroeten.

'Ah, mevrouw Janssen, ik vroeg me al af waar u bleef. Ik ben dokter Frankenstein.' De naam was zo lachwekkend dat hij wel een schuilnaam moest zijn, net zoals de hare. Ze konden elkaars echte naam maar beter niet kennen. 'Victor, laat je ons even alleen?' De breedgeschouderde man knikte en slenterde de kamer uit, waarna hij de deur achter zich sloot.

'Laten we maar meteen ter zake komen, mevrouw. We weten allebei welk risico we lopen. Is ze dat?' De man wees naar het bundeltje dat de vrouw nog steeds krampachtig vasthield.

De vrouw knikte, maar in plaats van hem de baby te overhandigen drukte ze haar nog steviger tegen zich aan. 'U weet toch zeker dat het gaat lukken? Ze zal niets voelen?' Haar trillende stem verraadde haar ongerustheid.

'Er zijn natuurlijk risico's, maar die zijn er altijd, nietwaar?' De dokter lachte en liet daarbij een rij rottende tanden zien. 'Geef haar maar aan mij.'

Instinctief deed de vrouw een stap achteruit. De grijs gleed meteen van het gezicht van de man. ‘Dit is toch wat u wilt? Of niet?’

Alles in haar riep dat ze zich om moest draaien, weg moest rennen en hier nooit meer terug mocht komen. Maar een stemmetje hield haar tegen. Ze *moest* dit doen. Zo niet zou haar baby hetzelfde lot kennen als zij. De testen, de manipulaties, de operaties ...

De vrouw rilde. ‘Goed dan.’

De man stak zijn handen uit en met de grootste voorzichtigheid legde de vrouw haar dochttertje erin. Meteen begon de baby te huilen, alsof ze kon voelen wat er ging gebeuren.

‘Prima. U kunt even wachten op de gang. Dit is zo geregeld.’ Met een dwingende hand begeleidde de dokter haar naar de deur. Daarachter stond Victor, duidelijk op wacht. Hij maakte een uitnodigend gebaar naar de gang.

‘Maar ... Kan ik er niet bij zijn? Alsjeblieft?’

‘Nee, nee, nee,’ zei de man sussend, ‘dat zou haar alleen maar afleiden. U kunt ondertussen het tweede deel van de betaling doen. Victor? Kun je mevrouw even helpen?’ De breedgeschouderde man knikte. Ondertussen draaide de dokter zich om en zonder verder iets te zeggen sloot hij de deur. Het omdraaien van de sleutel in het slot joeg een golf van misselijkheid door de vrouw.

‘Komt u maar, mevrouw. Het duurt niet lang.’ Victor legde een arm om haar schouders, die ze maar al te graag wilde afschudden. Toen ze weg wilde lopen, hoorde ze het.

Het gehuil van de baby sneed door merg en been. Terwijl de vrouw werd weggeleid, hoorde ze hoe haar dochttertje schreeuw-

de alsof haar leven ervan afhing. En voor het eerst kon dat ook het geval zijn.

De vrouw kende de gevaren, maar ze had geen keus. Ze nam liever het risico haar dochter te verliezen, dan dat het meisje een pion zou worden in het systeem dat de overheid gecreëerd had. Het zoveelste Kind van de Toekomst. Maar niet als het aan haar lag. Ze moest zich sterk houden, voor dit kind en de kinderen die nog zouden komen. Die nog *moesten* komen.

De vrouw kneep haar ogen kort dicht en sloot de geluiden buiten. Het was beter zo. Terwijl haar dochter zich de longen uit het lijf krijste, liep de vrouw verder, de oneindig ogende gang door.

1

‘En zo komen we bij de industrialisatie. Voor het eerst maakten mensen gebruik van machines, waardoor nieuwe jobs werden gecreëerd. Er werden fabrieken gebouwd, waar mensen aan de slag gingen.’ De robot vooraan in de klas keek neer op haar drie studenten. Alle drie zaten ze verveeld voor zich uit te kijken, maar dat kon de robot niet detecteren. Zolang hun schermen op de juiste slide stonden, bleef ze op diezelfde eentonige manier lesgeven.

‘Werken in een fabriek was zwaar en veel mensen raakten gewond of overwerkt. Maar de industrialisatie bracht meer welvaart en ...’

Ava zuchtte diep en liet het monotone stemgeluid van de robot langs zich heen gaan. Ze kon maar niet begrijpen waarom ze zaten te luisteren naar gebeurtenissen van meer dan driehonderd jaar geleden. Geschiedenis was nooit haar favoriete vak geweest, simpelweg omdat Ava ervan overtuigd was dat haar eigen tijd veel interessanter was.

Ze keek naar links en zag dat haar twee medestudenten net zo weinig aandacht voor de mechanische docente hadden als zijzelf. Al vijftien jaar kregen ze op deze manier les: met z’n drieën in een veel te groot lokaal, luisterend naar de ene robot na de andere. Het was begonnen met de zachte, moederlijke robot die hun magische verhaaltjes vertelde. Nu zat het drietal opgescheept

met de nieuwste robot: een zwevend gevaarte met het uiterlijk van een vrouw, dat als enige functie had geschiedenisles te geven. De wereld was technologisch zo ver gekomen en dan maakten ze een robot die alleen over geschiedenis vertelde ... Waardeloos.

Ava legde haar hoofd in haar handen en zuchtte weer. Het lukte haar maar niet om aandacht te geven aan gebeurtenissen uit een godvergeten tijd. Als de robot hun nu eens kon vertellen over het leven van nu, over wat relevant en dringend was. Ava had daar nog zo veel vragen over.

Ze ging wat meer rechtop zitten toen ze een idee kreeg. De robot was geprogrammeerd om geschiedenisles te geven, waardoor ze wel op de hoogte moest zijn van wat er voor haar ontstaan gebeurd was. Bovendien kon ze niet anders dan waarheidsgetrouw antwoorden op de vragen van haar leerlingen. Robots logen immers nooit. Misschien kon Ava toch haar zin krijgen ...

Ava drukte op de rode knop, links op haar tablet. Meteen stopte de robot met praten, in het midden van haar zin. ‘Ja, Ava?’

‘Robot? Kunt u misschien vertellen over de -’

‘Het is *mevrouw*, Ava, let op wat je zegt.’

De woorden kwamen er zo houderig en mechanisch uit dat Ava het bijna uitproestte. De robot mocht dan wel lijken op een vrouw, voor de rest was er niets menselijks aan.

‘Goed, mevrouw, kunt u vertellen over de Oorsprong?’

Even leek er een kortsluiting te zijn in het mechanisme van de robot. Ze knikte twee keer met haar hoofd en glimlachte toen, met behulp van de leds die op haar gezicht gemonteerd waren.

‘Natuurlijk.’ De robot zweefde naar voren, zodat een grafiek, die in stijgende lijn ging, vanuit haar rug op het scherm geprojecteerd kon worden.

‘Zoals jullie weten, was er in 2090 een overvloed aan mensen. Het verbod op kinderen werkte niet, niet hier en niet in de andere delen van de wereld. Dus bedacht onze overheid een nieuwe oplossing. Ze vonden het middel dat de mensheid zou redden.’

Ava verafschuwde de lovende manier waarop de robot over de overheid sprak, maar ze kreeg eindelijk les over dingen die haar interesseerden. Geboeid ging Ava op het puntje van haar stoel zitten.

‘Een team van professoren vond het middel om de overpopulatie tegen te gaan. Alleen liep het een beetje uit de hand. Het middel werkte ... te goed, zou je kunnen zeggen.’ De robot schudde haar hoofd, alsof ze het daadwerkelijk jammer vond. ‘Het was gemaakt om alle personen met de bloedgroep AB, slechts vier procent van de wereldbevolking, onvruchtbaar te maken. Dit was een opoffering die ze moesten maken, in het belang van de mensheid. Alleen bleek er een fout in het middel te zitten, waardoor niet alleen bloedgroep AB, maar *alle* bloedgroepen werden aangetast.’

De robot knipperde met haar ogen en een tweede beeld werd geprojecteerd. Opnieuw een grafiek, die de situatie van vandaag moest voorstellen. Het voorlaatste balkje stelde de overpopulatie van 2090 voor en raakte bijna de bovenrand van de grafiek. Het balkje rechts daarvan was daarentegen zo klein, dat het bijna onzichtbaar was.

De robot vertelde op vrolijke toon verder, maar Ava wist dat de realiteit hard was. Het middel van de overheid had zich razendsnel verspreid. In minder dan vijf maanden tijd werden vrouwen en mannen over de hele wereld onvruchtbaar. Onbewust hadden ze het middel ingenomen. Het werd verspreid via de waterleiding,

waardoor het in het leidingwater terecht kwam. Mensen dronken ervan, kookten hun voedsel erin, namen een douche of baadden in het gif. Zonder dat ze het wisten, vermoordden ze hun kans op een nageslacht.

Toen de onderzoekers beseften welke fout ze hadden gemaakt, was het al te laat. Het virus, dat vier procent van de wereldbevolking had moeten aantasten, had iedereen geraakt. Er werden bijna geen kinderen meer geboren.

Het duurde daarna maar een kleine eeuw voor het grootste deel van de wereldbevolking stierf zonder kinderen na te laten. De overheid had haar doel bereikt: de overpopulatie was inderdaad voorbij. Maar in plaats daarvan kwam de onderpopulatie, een drastisch tekort aan mensen. De periode waarin iedereen onvruchtbaar werd, droeg sindsdien de naam Oorsprong.

‘Goed, dan kunnen we nu terug naar de industrialisatie,’ haalde de robot Ava uit haar gedachten.

‘Nee, wacht! Kunt u nog iets vertellen over de programma’s van de overheid? Over onze testen?’

Voor het eerst keek een van Ava’s twee klasgenoten op, met gekruiste armen en een frons tussen haar ogen. ‘Ava, waarom vraag je dit allemaal? Laat de machine gewoon haar les geven, dan kunnen we sneller naar huis.’

De robot schonk geen aandacht aan de geïrriteerde studente en sprak verder: ‘Onze overheid kwam natuurlijk met een oplossing. Ze ontdekten al snel dat enkele jongens en meisjes wel nog vruchtbaar waren, dankzij een genetische afwijking. Deze uitverkorenen werden naar de Centra gestuurd en kregen de naam Kinderen van de Toekomst. Een titel waar je apetrots op mag zijn!’

Ava schudde haar hoofd bij het enthousiasme van de robot. Kinderen van de Toekomst? Kweekprogramma's, ja. Alle vrouwen en mannen die wel nog kinderen konden krijgen of verwekken, werden naar zo'n Centrum gestuurd. Ze mochten pas weer vertrekken als ze minstens één kind hadden gekregen.

Ava's ouders hadden die genetische afwijking. Ze hoorden bij de eerste generatie die naar een Centrum was gestuurd. In het Centrum was Ava's oudste zus geboren, waarna haar ouders terug naar huis mochten.

Na het Centrum werden de Kinderen van de Toekomst echter niet met rust gelaten. Ze kregen een huis toegewezen door de overheid, gelegen in een wijk waar alleen Vruchtbaren woonden. Een paar straten vol Kinderen van de Toekomst. Daar was Ava ter wereld gekomen, en daarna haar andere vier broertjes en zusjes. Die wijk was de perfecte manier van de overheid om hun Vruchtbaren te monitoren. Een keer in de maand kwamen ze langs voor een controle.

Toen Ava nog jong was, begreep ze nooit waarom mama en papa een keer in de maand weg moesten, een hele dag lang. Ze begreep vooral niet waarom er dan mannen in zwarte pakken naar hun huis kwamen en de kinderen dwongen om in de zitruimte te blijven. Ze mochten er alleen uit om naar de wc te gaan. Als Ava of haar oudere zus vroeg waar hun ouders waren of wanneer ze terugkwamen, kregen ze geen antwoord. Ava had het altijd een nare dag gevonden.

Pas veel later beseftte Ava wat er iedere maand gebeurde, waardoor die dag zo mogelijk nog duisterder werd. Op Ava's moeders meest vruchtbare moment werden zij en Ava's vader gedwongen om te proberen de wereldpopulatie te doen toenemen. Ze werden

naar een afgeschermd plek gebracht waar ze zich onder toezicht moesten voortplanten. Ava rilde bij het idee.

'Op jullie zestiende krijgen jullie ook de kans om de wereld te helpen,' ging de robot opgewekt verder. 'Dan worden jullie getest op vruchtbaarheid. En wie weet is er onder jullie ook wel een Kind van de Toekomst!'

Even viel er een stilte en Ava voelde hoe haar twee klasgenoten naar haar staarden. Ze waren allebei enkele maanden jonger dan zij. Allebei wisten ze dat het bijna tijd was voor Ava om zich te laten testen. Ava's maag draaide zich om.

Waarom kon ze niet voor eeuwig vijftien blijven?

Niet veel later wachtte Ava op de shuttle, die weer eens te laat was. Ze stond ineengedoken bij de halte, in een verwoede poging om het warm te krijgen. Ze verbond haar draadloze oortjes met haar BT, het elektronische bandje om haar pols, en zette muziek op.

De woorden van de robot raasden nog steeds door haar hoofd. Deze maand zou ze zestien worden en was het haar beurt. Ava had geprobeerd haar verjaardag voor zich uit te schuiven, maar tijd kun je niet uitstellen. Hij loopt onverbiddelijk door.

Ze had maar een week meer. Zeven zorgeloze dagen.

Op dat moment kwam de shuttle aangereden. Hoewel het een groot gevaarte was, gleed het soepel door de straten zonder de andere voertuigen te hinderen. De shuttle reed immers boven alle andere voertuigen, op zijn eigen spoor.

Bijna geluidloos stopte de shuttle voor de halte. Met een druk op de touchpad gleden de deuren open en Ava sprong naar binnen. Daar werd ze verwelkomd door een aangename warmte en ze ging op een van de stoelen bij het raam zitten.

Terwijl de shuttle door de stad reed, keek Ava naar buiten. Zoals altijd hing er mist, maar die kon niet verhinderen dat ze de contouren van de gebouwen zag. Ava wist dat die bijna allemaal leegstonden. Toen er nog overbevolking was, hadden ze immers veel gebouwd. Het ene flatgebouw na het andere, allemaal zo hoog mogelijk. Nu hadden die gebouwen geen functie meer, want er waren veel te weinig mensen. Ze stonden er nog steeds, als sombere herinneringen aan een andere tijd.

De hoge flatgebouwen werden afgewisseld door grote schermen. Daarop verschenen zoals altijd boodschappen van de overheid. Ava reed net voorbij een scherm dat schreeuwde: *‘Al veertig kinderen erbij sinds het begin van dit jaar! Dank je wel, Kinderen van de Toekomst!’*

Ava slikte en wendde haar gezicht af. Ze moest bijna een halfuur in de shuttle zitten, tot de halte voor het eindstation. Daar lag de overheidswijk van de Kinderen van de Toekomst, ver van de vervallen flatgebouwen. Alsof het contrast tussen de Vruchtbaren en onvruchtbaren nog niet groot genoeg was.

Ava drukte op de knop en soepel kwam de shuttle tot stilstand. Met een klein sprongetje liep ze de koude lucht weer in. Een glazen lift bracht haar naar beneden.

Alle huizen in Ava's wijk waren piekfijn in orde, maar tegelijkertijd waren ze allemaal hetzelfde. Ava's huis was het zevende van rechts. Het had plaats voor tien personen, al bestond hun gezin uit zeven. Op haar ouders werd zonder woorden druk uitgeoefend. Ze hadden nog plaats voor drie en het zou zonde zijn om die kamers leeg te laten.

Toen Ava de deur opendeed, werd ze meteen in de gezellige drukte van haar gezin ondergedompeld. Haar twee jongste

broertjes, een identieke tweeling, liepen schreeuwend rond. Aan de kartonnen zwaarden in hun handen te zien speelden ze hun astronautenspelletje, waarbij ze de ene planeet na de andere ontdekten.

‘Ik ben thuis!’ riep Ava.

‘In de keuken!’ riep haar moeder terug. Ava liep tussen de tweeling door naar haar moeder toe. Die was druk in de weer met het avondeten. Ze gebruikte gefilterd flessenwater om de groenten te spoelen en legde ze daarna op tafel. De waterkraan werd zoals altijd niet gebruikt. De mensen waren sinds de Oorsprong paranoïde geworden. Het middel dat voor onvruchtbaarheid gezorgd had, was verspreid via de waterleiding en de mensen vertrouwden geen leidingwater meer. Nu stond er nog steeds in iedere keuken en badkamer een kraan, maar die werd nooit meer gebruikt en stond alleen nog symbool voor het begin van het einde.

Ava drukte een zoen op de wang van haar moeder. ‘Dag mam.’ Ze keek naar haar moeders handen, die de groenten op een rij legden. ‘Hé, waarom gebruik je Lana niet gewoon?’

Lana was hun robot. Ze kookte, poetste de kamers en deed de was. Toen Ava nog klein was, was ze ervan overtuigd geweest dat Lana haar tweede moeder was, aangezien ze er altijd was.

‘Vanavond wil ik zelf koken voor mijn gezin,’ antwoordde Ava's moeder koppig.

Ava zuchtte en plofte aan de keukentafel neer. Op die tafel stond de box die ze iedere dag kregen, gevuld met etenswaren. Ava nam er een wortel uit – een van de enige groenten die nog door mensen werd geteeld en niet door robots – en begon samen met haar moeder aan het avondeten.

Niet veel later stonden de wortelen te stoven en sudderden er een paar meelwormburgers in de pan. Ava's moeder drukte op de intercom en haar stem galmde door het huis. 'Het eten is klaar!' Bijna meteen verplaatste de drukte zich naar de eetkamer. De tweeling stormde binnen en ze gingen op hun plek zitten, naast elkaar. Ava's oudste zus Kaylin kwam samen met haar vader binnen. Ze leken diep in gesprek te zijn over Kaylins studiekeuze, die ze een paar maanden geleden gemaakt had. Kaylin was achttien en had er net haar eerste maanden aan de universiteit op zitten.

Als laatste kwam Ava's jongste zusje binnen. Ze was nog maar zeven, maar zat steeds te lezen, digitale pagina's op een interactief scherm.

Ava's moeder keek haar jongste dochter aan. 'Finn, leg je je boek weg?'

Finn mompelde iets over 'nog een paar pagina's', maar legde toen toch haar scherm aan de kant.

'Hoe was het op school vandaag, Ava?' Ava's vader keek over zijn bril naar zijn dochter.

'Ik ben net niet in slaap gevallen,' zei Ava, terwijl ze een hap worteltjes in haar mond stak. 'Niet erg anders dan andere dagen dus.' Ze twijfelde even, maar voegde er toen aan toe: 'We hebben het even over de Oorsprong gehad. En de vruchtbaarheidstesten.'

Ava voelde meteen hoe de sfeer in de ruimte veranderde. De vruchtbaarheidstesten waren een beladen onderwerp, niet iets om over te praten tijdens een gezellig gezinsdiner. Meteen had ze spijt van haar woorden.

'En de shuttle was weer eens te laat,' probeerde ze het over een andere boeg te gooien. 'Jullie hebben geluk, hoor.' Ava keek lachend naar haar jongere broertjes en zusje, die nog naar de lagere

school gingen in de buurt en dus te voet konden gaan. Haar poging om de sfeer te redden werd echter tenietgedaan door Billy, de oudste van de tweeling. 'Ava moet zich bijna gaan laten testen. Ja toch, hè, mama?'

De ogen van Ava's moeder schoten naar Ava's gezicht en terug naar haar bord. 'Inderdaad, Billy. Net zoals jij dat ooit zult moeten doen.'

'Ik ben nog lang geen zestien,' zei de negenjarige trots. 'En ik ben niet bang.'

'Goed zo,' zei zijn vader met een lage stem. 'Jullie hebben ook niets om bang voor te zijn.'

Ava wist waar hij op doelde, maar hield deze keer wijselijk haar mond. De tweelingbroers knikten naar elkaar en vielen toen hun avondeten aan.

Al snel verdween het onderwerp van tafel en verliep het avondmaal zoals anders. Ava nam deel aan de gesprekken, lachte en at haar bord leeg. Maar in haar hoofd maalden de gedachten verder. *Wat als ze toch vruchtbaar was?* Ze wist dat dat eigenlijk onmogelijk was, daar had haar moeder voor gezorgd, maar toch ...

Ava's moeder scande het gezicht van haar dochter en wist meteen waaraan ze dacht. Zijzelf had immers precies hetzelfde meegemaakt, meer dan twintig jaar geleden. De onzekerheid, de duizend vragen.

Precies daarom had de vrouw het heft in handen genomen. Een voor een had ze haar kinderen meegenomen naar een van de laatste illegale dokterspraktijken in de stad. Daar, weg van het toezien van de overheid, had ze het ondenkbare gedaan. Ze had haar kinderen alle vijf laten steriliseren.

Ava's moeder wist dat het een riskante actie was. Het ver-

bod op sterilisatie was immers een van de belangrijkste regels in hun samenleving. Toch had ze er geen seconde over getwijfeld. Dankzij haar zouden de testen van haar kinderen aangeven dat ze onvruchtbaar waren, niet in staat om kinderen te krijgen of te verwekken. Op die manier zouden haar kinderen nooit naar de Centra worden gestuurd en hoefden ze nooit mee te maken wat zij wel had doorstaan. Ze had haar leven op het spel gezet om al haar kinderen voor haar verleden te behoeden.

Ava's moeder liet haar blik over haar kinderen glijden, die allemaal zo dierbaar voor haar waren. Nee, de overheid zou hen niet te pakken krijgen.

Hen niet.

2

Precies een week later werd Ava wakker gemaakt door een blauw licht, dat bewegende schaduwen achterliet op haar gesloten oogleden. Nog half in slaap graaide ze naar haar BT, waarbij het polsbandje bijna van haar nachtkastje schoof.

'Aan,' mompelde Ava en ze begroef haar gezicht weer in haar kussen. Meteen gloeide het bandje op, als reactie op haar stemgeluid.

'Goeiemorgen Ava. Je hebt één nieuw bericht.'

'Geweldig,' zei Ava.

Haar BT vatte het sarcasme in haar stem niet en ging onverstoorde verder. 'Wil je dat ik het projecteer of voorlees?'

'Ehm, voorlezen,' zei Ava, nog steeds slaapdronken.

'Start bericht. Geachte Ava,' begon de robotstem, 'in naam van de overheid willen we u van harte feliciteren met uw zestiende verjaardag.' Ava sperde haar ogen open en schoot overeind. *Verdomme.*

'Zoals u waarschijnlijk reeds ter ore is gekomen, wordt u bij ons verwacht op de laatste dag van deze maand voor uw vruchtbaarheidstest. We sturen het adres naar het mappensysteem op uw BT. U wordt natuurlijk vrijgesteld van onderwijsplicht op de desbetreffende dag -' De vrolijke stem ging onvermoeibaar verder met het geven van informatie, zich volledig onbewust van

Ava's groeiende onrust. Haar maag kromp samen. Ze wist dat ze zich nergens zorgen over hoefde te maken, maar daar hield haar lichaam geen rekening mee.

Ava zuchtte. 'Stop bericht,' zei ze nors, waarop de stem meteen verdween. Ava gleeed uit bed, wetend dat ze nu toch geen oog meer dicht zou doen. Met een simpel bevel – 'Licht!' – sprongen de lampen in haar slaapkamer aan.

Ava's slaapkamer lag op de derde en hoogste verdieping, naast die van haar oudste zus Kaylin. Hun kamers keken allebei uit op de grote tuin achter het huis en ook op de tuinen van de andere huizen. Net zoals de voorgevels waren ook de tuinen identiek. Allemaal hadden ze een rij bomen, een klein beekje en een boomhut, die er al stond voor ze het huis hadden gekregen. Daarom kon Ava het houten ding niet uitstaan. Een boomhut hoorde je zelf te maken, met je gezin. Deze was artificieel, gemaakt door onbekenden.

Ava liep naar de spiegel en bleef ervoor staan. Zestien worden was zo ongelooflijk belangrijk in de tijd en maatschappij waarin ze leefde, dat ze verwacht had er anders uit te zien, al was het maar een beetje. Een extra rimpeltje onder haar ogen of enkele nieuwe sproeten. Haar gezicht zag er echter nog precies hetzelfde uit: een paar groene ogen, kastanjebruin haar en een wipneus. Haar ogen stonden ernstig, alsof ook zij zich afvroegen waarom er niets veranderd was.

'Gelukkige verjaardag Ava,' zei ze zacht tegen haar spiegelbeeld. Ze glimlachten allebei.

Ava was op het einde van de maand jarig, waardoor de test er algauw aan kwam. Toen Kaylin zestien was geworden, op 2 februari, had ze nog zesentwintig dagen moeten wachten op haar

test. Hij was natuurlijk negatief, maar Ava herinnerde zich nog goed hoe opgelucht iedereen was toen ze terugkwam. Ava was op 29 november jarig en hoefde dus maar heel even te wachten.

Ze slikte. Eén dag, om precies te zijn.

'Lang zal ze leven, lang zal ze leven ...' Ava's gezin zat verspreid over de zitruimte. Ze zongen allemaal mee, ook de tweeling. Op de salontafel stond een zelfgebakken taart, gemaakt door de vaardige 'handen' van hun huishoudrobot. Met glazuur stonden er ballonnen en cadeautjes op getekend, die de woorden *Ava 16* omringden. Ava blies haar kaarsjes uit en keek grijnzend de kamer rond.

Ava's ouders zaten in een tweezit en haar vader had zijn arm om haar moeder geslagen. Op de bank ernaast zat Kaylin, met Finn op haar schoot. De tweeling was op de grond gaan zitten, vlak bij de salontafel, waar ze met hebbelijke blikken naar de taart keken. Ava liet haar ogen over haar gezinsleden glijden en bedacht voor het eerst die dag dat jarig zijn nog zo slecht niet was.

'Is het nu tijd voor cadeautjes?' Ava's moeder knikte als antwoord op de vraag van haar twee zonen en de twee haalden een pakje onder de bank vandaan. Het inpakpapier hing er met flarden aan, met hier en daar reepjes plakband. Het was overduidelijk dat ze de huisrobot niet gevraagd hadden hen te helpen.

'Doe maar open!' Ze gingen allebei voor Ava zitten, die het pakje in haar handen geduwd kreeg. Ze lachte en trok het papier eraf. Het was een kartonnen zwaard, identiek aan de twee zwaarden waar de tweeling eindeloos mee speelde. Ze deden er uren over om zo'n zwaard te maken.

'Nu kun je met ons meespelen!' zei Billy en hij keek zijn grote zus verwachtingsvol aan.

Ava glimlachte. Dit was precies wat het cadeautje zo speciaal maakte; niet het zwaard op zich, maar de uitnodiging die erbij kwam. Het ruimtespelletje speelde de tweeling normaal gezien alleen met elkaar.

‘Dank je wel,’ zei Ava grijnzend. ‘Nu kan ik jullie helpen om het heelal te verdedigen.’ Ze stak het zwaard voor zich uit en deed alsof ze in gevecht ging met een ruimtewezen.

Ferre grinnikte, maar kreeg al snel een serieuze uitdrukking op zijn gezicht. Hij sloeg zijn ogen neer en schuifelde. ‘We wilden iets speciaals doen,’ zei hij. ‘Je weet wel, met die nare test en zo ...’

‘Ik vind het geweldig,’ zei Ava, waarop ze naar voren dook om de twee jongens in haar armen te nemen. Ze brulden het uit en vochten om uit de omhelzing van hun zus te ontsnappen, die hen nog harder tegen zich aan drukte.

‘Teuw,’ riep Billy. ‘Waarom moeten meisjes altijd zo klef doen?’

Ava lachte en liet haar twee broertjes los, die snel op de bank gingen zitten, zo ver mogelijk bij haar vandaan.

‘Volgend cadeautje!’ Kaylin zette Finn naast zich, zodat ze haar cadeau aan Ava kon geven. Kaylin hield niet van sentimenteel gedoe en dat was ook te zien aan haar geschenk. Het was een uitbreidingspakket voor Ava’s BT, zodat ze er betere foto’s mee zou kunnen maken. Het pakket beloofde ‘de meest realistisch ogende filters ooit’.

Om de doos zat een tekening gewikkeld, ondertekend door Finn. Ze had een groen landschap getekend, met allemaal bloemen en Ava in het midden – met een passende kroon op haar hoofd.

‘Dank je wel, allebei.’ Ava stond op en gaf ook haar twee zus-

sen een dikke knuffel. Die waren er, anders dan haar broertjes, wel blij mee.

‘Nu zijn wij aan de beurt.’ Ava’s moeder stak een klein, rechthoekig pakje uit en glimlachte veelbelovend. Ava deed het voorzichtig open. Op zwart schuimrubber lag een zilveren medaillon te schitteren.

‘Mam ...’ Ava haalde de ketting eruit, sprakeloos.

‘Doe het eens open,’ zei haar moeder verwachtingsvol. Ava knipte het medaillon open en er verscheen een klein hologram. Het was hun gezin, dat naar Ava zwaaide en glimlachte.

Ava klikte het medaillon weer dicht en deed het meteen om. Het medaillon verdween net achter haar blouse, waardoor het Ava’s geheim bleef. Ze vond het geweldig.

Ava liep op haar ouders af en omhelsde hen stevig. ‘Dank je wel,’ zei ze aangedaan.

‘Heel graag gedaan, meid.’

‘En dan is het nu tijd voor taart!’ zei Kaylin, waardoor ze de aandacht weghaalde van Ava’s tranerige ogen. Ava glimlachte dankbaar naar haar zus.

‘Taart! Dat werd tijd,’ zeiden Billy en Ferre bijna tegelijk, terwijl ze aanwezen welk stuk ze precies wilden hebben.

Iedereen schaarde zich rond de salontafel, maar Ava ging op de bank zitten. Verjaardagen werden altijd op een speciale manier gevierd in dit gezin, maar nog nooit was ze zo blij geweest met al haar cadeaus, waarover duidelijk goed was nagedacht. Het benadrukte hoe belangrijk de zestiende verjaardag was.

Voor de zoveelste keer die dag dacht Ava aan het bericht dat ze had gekregen. Ze had er nog niets van gezegd tegen haar ouders, maar die wisten ongetwijfeld dat ze het ontvangen had. Morgen

zou ze naar het grootste gebouw in de stad moeten om de test te laten afnemen waar ze al jaren tegen opzag. Ze wist dat ze dankzij haar moeders actie niets te vrezen had, maar niettemin had ze een knoop in haar maag, die zich strakker aantrok telkens als ze aan de test dacht.

Ava kon het niet helpen dat ze dacht aan wat er zou gebeuren als de test toch positief zou zijn, als ze om welke reden dan ook toch vruchtbaar zou zijn.

Ze zou naar het Centrum buiten de stad gestuurd worden, waar haar ouders al zo vaak slecht over hadden gesproken. Ze wilden er nooit veel over vertellen, maar wat hun ontglipte, was op zijn zachtst gezegd negatief. In dat Centrum zou ze minstens negen maanden moeten blijven, tot ze haar eerste kind had. Minstens negen maanden weg van haar gezin. Haar ouders, zussen en broers hadden natuurlijk ook hun gebreken, maar wat hield ze van hen. Hen achterlaten leek Ava een onmogelijke opgave.

‘Ava, wil je ook taart?’ Haar moeder haalde Ava uit haar sombere gedachten en daar was Ava blij om. Ze glimlachte en duwde de gedachten van zich af.

‘Ja, graag.’

Ava bracht de rest van haar verjaardag door met haar gezin. Er waren niet veel jongeren met wie ze kon afspreken en de enigen van Ava’s leeftijd waren haar klasgenoten. Die zag ze in de week al vaak genoeg.

Ava genoot van iedere seconde. Ze vocht samen met Billy en Ferre om een denkbeeldige planeet te veroveren en hing met Finn de tekening op in haar kamer. Daarna maakten ze er samen nog een, zodat haar zusje ook een tekening boven haar bed kon

hangen. Ze zocht samen met Kaylin uit hoe de uitbreiding van haar BT werkte en maakte daarna van iedereen foto’s. Die waren inderdaad stukken beter dan de kiekjes die ze al van hen had.

Na het avondeten – waarbij ze aan tafel opnieuw een verjaardagslied voor Ava zongen – trok een deel van het gezin zich terug in de zitruimte. De sfeer was heel anders dan tijdens het feestje in de ochtend. Ava, Kaylin en hun ouders zaten naar het nieuws te kijken, dat door middel van verschillende projectors in de kamer voorgelezen werd. De nieuwslezer zat maar een paar meter van Ava af, zo levensecht dat ze als kind niet snapte waarom ze hem of haar niet kon aanraken.

Het hologram van de nieuwslezer leek iedereen afzonderlijk aan te kijken toen hij aan het volgende bericht begon. ‘De Orde heeft gisterenavond terrein gewonnen in het oorlogsgebied bij de hoofdstad. Hun woordvoerder heeft een overwinningstoespraak de wereld in gestuurd en daarin worden hun eisen nogmaals kenbaar gemaakt. Het is nog niet duidelijk hoe de overheid hierop gaat reageren. De minister van Defensie gaf wel een korte reactie.’

Het volgende beeld dat de kamer in werd gestuurd, was dat van een oudere man. Hij keek ernstig naar de interviewer. Samen spraken ze over de eisen van de Orde en het potentiële verloop van de oorlog, maar Ava kon haar aandacht er niet bij houden. Terwijl het journaal doorging met de sportuitslagen, dacht ze na over de Orde.

Ava had nooit volledig begrepen waar de groep voor stond. De overheid zorgde ervoor dat ze zo weinig mogelijk informatie gaf over de Orde en haar activiteiten.

De Orde was een soort sekte, wist Ava, een groep mensen die

In 2090 bereikt de overbevolking op aarde een hoogtepunt. De overheid is genoodzaakt om een rampzalige maatregel te nemen, die het grootste deel van de bevolking onvruchtbaar maakt.

Tachtig jaar later is de aarde een dorre, verlaten plek. De weinige jongeren die wel nog vruchtbaar zijn, worden gedwongen zich voort te planten in Centra. Zij worden de *Kinderen van de Toekomst* genoemd. Ava groeit op in deze verschroeide wereld. Ze is net zestien wanneer ook zij een vruchtbaarheidstest moet ondergaan.

Vanaf dat moment wordt Ava meegezogen in een wereld van manipulatie en misleiding.

Een dystopische toekomstroman voor young adults over een samenleving waarin vrijheid ver te zoeken is.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044838114

9 789044 838114